

Ας υποθέσουμε ότι τον Οκτώ βριο του ’81 είσαι 24 χρονώ ν. Δηλαδή, η δικτατορία σε πήρε 10 χρονώ ν παιδάκι και σε άφησε 17 χρονώ ν έφηβο. Στο μεσοδιάστημα έζησες και από σπόντα τον Νοέμβριο του '73 .

Ας πούμε, πως έχεις μιλήσει με λίγους ανθρώπους που τους ξεφτίλισαν στα διάφορα κρατητήρια. Ας πούμε ότι ήρθε και ένας ασφαλίτης στο σπίτι σου, στη νέα γειτονιά που μόλις μετακόμισες το ΄74, μετά την μεταπολίτευση και ήθελε να μπουκάρει στο δωμάτιό σου να δει τι αφίσες το κοσμούσαν. Ήταν οι Led Zeppelin ή μήπως καμιά μαυρόασπρη με μουσάτο; Ήταν το σήμα της ειρήνης, ή εκείνο της Μερσεντέ.

Και περνούν οι μήνες και γίνεται η πορεία στην πρώτη μεταπριλιανή επέτειο (21 4ου ’75) και οι θερμόαιμοι του Ε.Κ.Κ.Ε. εκφράζοντας τον βαθύτερο αντιαμερικανικό πνεύμα της εποχής, μπουκάρουν σε εκείνη την πρεσβεία με σημαία την αστερόεσσα. Γίνεται το σώσε. Πάλι δακρυγόνα, ποδοβολητά, κάτι ψιλές και το γνωστό ρεπερτόριο.

Ας πούμε, τέλος, ότι το καλοκαίρι του ’77 σου την έπεσε ένας ασφαλίτης ανοικτά, μέσα στο ίδιο σου το μαγαζί, με την προτροπή *«να προσέχεις ρε παιδάκι μου μην σε βρούνε σε κανά χαντάκι»* . Στο ευγενικό, στο αβόζο όλο αυτό, όχι με αγριάδες και τσαμπουκάδες, έτσι;

Κι έρχεται ο Οκτώβρης του ’81, όπου ένας στους δυο Έλληνες ψήφισε Πα.Σο.Κ. Και τι βασική συνθηματολογία είχε τότε το κίνημα; Να θυμίσω: «Έξω τώρα οι Αμερικάνοι» & «Ε.Ο.Κ. και Ν.Α.Τ.Ο. το ίδιο συνδικάτο».

Έχει ορκιστεί η νέα κυβέρνηση, έρχονται κάτι τύποι άγνωστοι στο πλατύ κοινό, κάτι μουστακαλήδες και η κρέμα της αστικής τάξης αναριγεί, αναρωτιέται και ανησυχεί: τι θα γενεί με αυτούς τους κατσιαπλιάδες που μας κουβάλησε ο Παπατζής;

Πάνω στη βδομάδα, τέλη Οκτώβρη, καλή ώρα, βγαίνει ο πρωθυπουργός στο τιβί όπου ανακρίνεται από δημοσιογράφο του Αμερικανικού δικτύου A.B.C. Ξεκινά η κουβέντα, η εικόνα μαυρόασπρη, τα έγχρωμα τιβι σετ δεν ήταν διαδεδομένα, ούτε και η γλυκιά μακαριότητα που κόμιζε η τηλεόραση. Ο Αμερικάνος είναι οξύς, αλλά ο Ανδρέας, ο Ανδρέας μας, ο πρωθυπουργός μας δηλαδή, στέκεται.

Και όχι μόνον στέκεται αλλά ελέγχει. Ήρεμος, με επιχειρήματα και με τα ωραία αγγλικά του, τι δηλαδή στις αίθουσες διδασκαλίας του Harvard και του Berkeley πως τα έβγαζε πέρα; Και όχι μόνον ελέγχει, αλλά ντριμπλάρει κιόλας. Όταν οι ερωτήσεις συνοψίζονται στην έννοια του: *«...όλα αυτά που λέγατε προεκλογικά θα τα πραγματοποιήσετε;»* δεν απαντά ούτε ναι ούτε όχι, ούτε κάτι του τύπου «θα σας απαυτώσω το ταμ τιριριμ». Αλλά τι λέει ο Μέγας μέσα από πολύ ωραίες κουβέντες;
«δεν θα προχωρήσω σε μονομερείς ενέργειες».

Επειδή τότε (και τώρα δηλαδή) ήμαστε αφελείς, εκτιμήσαμε ότι τους είχε πάρει τα σώβρακα. Σε κάποιο βαθμό ήταν και έτσι. Ολοκληρώθηκε το τηλεοπτικό σόου και φουσκώναμε από περηφάνεια. Είχαμε για κουμανταδόρο έναν ωραίο τύπο που άλλαζε τα δεδομένα. Δεν είναι μπανανία κύριοι εδώ πια. Δεν θα στήνετε πραξικοπήματα όποτε σας βολεύει. Τέλος. Οι Βανφλήτηδες, οι Πιουριφόηδες, κι' όλα τα πρακτοριλίκια που ξέρατε, τελειώσανε. Αυτό, ας πούμε, καταλαβαίναμε. Οι μισοί, όχι όλοι, ε;

Βέβαια οι πονηροί και οι περπατημένοι εννόησαν ότι δεν είχαν αλλάξει και πολλά. Ούτε θα άλλαζαν. Αλλά η ιστορία της αλλαγής είναι μια άλλη υπόθεση. Τότε όμως, τότε με το ωραίο του το σπρέχεν ο Ανδρέας μας σαγήνεψε. Τέλη Οκτώβρη ήταν και τότε, με πιο κοφτή ματιά, μπόλικα όνειρα και σερφάραμε μέσα στις πρώτες ψύχρες με αντιανεμικά. Αυτά είχαμε. Κυριολεκτικά και μεταφορικά.

Το πως, ας πούμε, κατέληξε αυτή η πορεία για τον άνθρωπο Ανδρέα, το πώς έσβηνε γύρω

από μια γαμήλια τούρτα ενός ηλικιωμένου ασθενή, το πως αποκλείστηκε μέσα στους τέσσερις ροζ τείχους ενός «κωλόσπιτου», όπως το χαρακτήρισε και ο της Δικαιοσύνης, Βαγγέλας, το πως αυτός, ο μαγευτικός λαοπλάνος, αυτός ο γοητευτικός συζητητής κατέληξε σε έναν παρία της ζωής, για την πολιτική του πορεία, είναι άλλη κουβέντα, αποτελεί μια θλιβερή ιστορία.

Το ίδιο λυπητερή με το πως τα όνειρα της νιότης, μετατρέπονται σε πικρές, θολές αναμνήσεις από εικόνες μιας μαυρόασπρης τιβί. Πως το λέγαμε να δεις; α! ναι το ιστορικό προτσές ...ας πούμε.